

Valami nem stimmel ezzel a hálószobával. Mintha most látnám először. Fogalmam sincs, hol vagyok és hogy kerültem ide. Ahogy arról se, hogyan megyek innen haza.

Itt töltöttem az éjszakát. Egy nő hangjára ébredtem. Először azt hittem, itt van mellettem az ágyban, de aztán rájöttem, hogy a híreket olvassa. A rádió ébresztője volt. Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy itt vagyok. Egy szobában, ahol még sosem jártam.

Másodpercekbe telik, mire ki tudom venni a tárgyak körvonalait a félhomályban. A ruhásszekrény ajtaján egy női köntös lóg. Nem az én stílusom – sokkal idősebb nőknak való. Az öltözőasztal melletti szék támláján egy gondosan összehajtott nadrág – sötétkék, ha jól látom. Ennyi. Az ébresztőóra kissé bonyolult szerkezetnek tűnik, de első próbálkozásra eltalálom a megfelelő gombot, és sikerül elnémítanom.

Csak ekkor figyelek fel a ritmikus hortyogásra a hátam mögött. Ezek szerint nem vagyok egyedül. Megfordulok. Sápadt arc, sötét haj, tele ősz szálakkal. Egy férfi arca. Az egyik karja a takaró fölött pihen. A negyedik ujján kari-kagyűrű. Tompán felnyögök. Ez nem lehet igaz. *Nem elég, hogy öreg és öszül – még nők is. Nem elég, hogy egy házassemberrel feküdtem le az éjjel, de mindezt az ő lakásán – abban az ágyban, amelyben a feleségével alszik.* Visszafordulok a másik oldalamra, hogy összeszedjem a gondolataimat. *Szégyen és gyalázat.*

De vajon hol lehet a felesége? Mi van, ha egyszer csak ránk nyitja az ajtót? Már látom is, amint ott áll a szoba túloldalán, és fejhangon rikácsol. Lekurváz, elmond mindenkinek: lotyó, riherongy, repedsarkú, ribanc... Mit mondanék neki, ha tényleg megjelenne? Hogy mentegetőznék? Egyáltalán, tudnék bármit is mondani? A pasas mellettem mindenesetre nemigen zavartatja magát. A másik oldalára fordul és hortyog tovább.

Mozdulatlanul fekszem, nehogy felébredjek. Általában emlékszem rá, mi történt velem éjjel, hogy kerülök ilyen helyzetekbe, de most se kép, se hang. Valami bulin jöhettünk össze – esetleg egy night clubban vagy egy bárban... Alaposan leihattam magam. Annyira, hogy semmire nem emlékszem. Annyira, hogy elmentem egy nő pasassal, aki nek csupa szőr a háta.

Óvatosan felhajtom a takarót, és felülök az ágy szélén. Mindenekelőtt ki kell mennem a fürdőszobába. Gondosan átlépek az ágy mellett heverő papucsokon. Végére is lefeküdni egy nőnek a férjével, az egy dolog, de a papucsába belebújni – erre soha nem lennék képes. Mezítláb osonok ki, anyaszült meztelenül, és csak azért drukkolok, nehogy rossz ajtót válasszak, nehogy rányissak valakire – egy lakóra vagy mondjuk egy kamasz fiúra. Határtalan megkönnyebbülésemre a fürdő ajtaja félig nyitva van. Bemegyek és bezárom az ajtót.

Leülök a vécére. Amint végeztem, lehúzom, és a mosdóhoz lépek, hogy kezet mossak. A szappanért nyúlok, de mielőtt felemelném, megtorpanok. Valami megint nem stimmel. Másodpercekbe telik, mire rájövök, mi a baj. A kezem – pontosabban a szappant tartó kéz – mintha nem

az enyém lenne. Ráncos bőr, erős, vastag ujjak. A körmök ápolatlanok, mindegyik tövig rágva, és – csakúgy, mint annak a pasasnak az ágyban – a negyedik ujjon egy arany karikagyűrű csillog.

Egy darabig döbbenten bámulom, majd megmozgatom az ujjaimat. A szappant tartó kéz ujjai is mozogni kezdenek. Az ijedségtől hátrahőkölök. A szappan tompa puffanással landol a mosdókagylóban. A tükörbe pillantok.

Az arc, amely visszanéz rám, nem az én arcom. Feleannyi haja van, mint nekem, és az is rövidere vágva, sokkal rövidebbre, mint ahogy én viselem. A bőr az arccsontoknál és az áll alatt megereszkedett, az ajkak pengevékonyak, a száj kétoldalt enyhén lefelé görbül. A döbbenettől eláll a lélegzetem. Felhördülök, és csak a maradék önuralmamnak köszönhetem, hogy nem kezdek el torkomszakadtából sikoltozni. Ekkor pillantom meg a szememet. A környéke, a szarkalábak idegenek, de maguk a szemek, a tekintet az enyém. Igen: a nő, aki visszanéz rám a tükörből, én vagyok – húsz évvel idősebb kiadásban. Vagy huszonöt. Talán még több.

Ez képtelenség. Egész testemben reszketni kezdek, mindkét kezemmel meg kell kapaszkodnom a mosdó szélében, hogy megtartsanak a lábaim. Újabb elfojtott kiáltás szakad fel a torkomból – akár egy fuldokló állat hörgése. Hátrálni kezdek a tükörtől, amikor észreveszem őket. Fényképek. A falon, a csempén, a tükör szélén. Fényképek, mellettük kis sárga, a nedvességtől felkunkorodó öntapadós jegyzetlapok filctollas feliratokkal. Találomra kiválasztok egyet: *Christine* – írja, és egy nyíllal a mellette lévő fényképre mutat – az én képemre. Pontosabban ennek a régi-új énemnek egy megörökített képére. Valami rakpartfélén készült:

egy padon ülök egy férfi mellett. A név mintha ismerős lenne. Valami dereng, de távolról sem egyértelmű, hogy engem hívnak így. Kézen fogva ülünk egymás mellett és mosolygunk. Kifejezetten jóképű, vonzó férfi, és amikor közelebről szemügyre veszem, kiderül, hogy ő az, akivel együtt töltöttem az éjszakát, aki ott hortyog az ágyban, a hálószobában. Alatta egy cetlin a felirat: *Ben*, mellette egy másik: *a férjed*.

Felhördülök, és határozott mozdulattal letépem a cédulát a falról. *Nem! Ez lehetetlen!* Végigpásztázom a teljes kollekciót. Mindegyiken mi vagyunk. Az egyikken egy pocskék ruhában éppen valami ajándékcsomagot bontogatok, egy másikon egyforma túradzsekiben állunk egy vízesés előtt, a lábunknál egy szimatoló kiskutyával. Az alatta lévön is egymás mellett ülünk, éppen egy narancsleves poharat emelek a számhoz, és az a köntös van rajtam, amit a hálóban láttam a szekrényajtón.

Újból hátrálni kezdek, de két lépés után hideg csempékekkel borított falba ütközöm. Mintha ez lenne az ébresztő. Valami – talán az emlékezés árnyéka – halványan feldereng a tudatom mélyén, de amint megpróbálom megragadni, szertefoszlik, elszáll, mint a hamu, amit felkapott a szél. Ekkor döbbenek rá, mi történt. Kettéhasadt az életem. Az egyik fele az *akkor*, az *azelőtt* – hogy pontosan mi előtt, persze nem tudnám megmondani –, és a másik a *most*, a kettő között pedig nincsen semmi, csak a végtelen néma űr, amelyen át onnan ide jutottam, hozzá, ebbe a házba.

* * *